

У цьому селі я давно не бував,
І ось повернувся з літами:
Занедбаний клуб, і запущений став,
Поля заросли бур'янами.

На всьому руїни гнітюча печать:
Поменшало учнів у школі,
І свіжі могили похмуро мовчать,
І в пошуках кращої долі

Рушають мої земляки у світи,
Лишають простори обжиті.
І дивляться в слід їм городи й хати,
І ждуть їх дружини і діти.

Хрестом на горбі височіє вітряк,
Мов знак, що село вигибає,
І землі до рук прибирає чужак,
І влада йому потурає.

Старіє село, вмирає село,
Невтішна, трагічна картина.
Але всім смертям і незгодам на зло
Живе Україна.

Куди її нині месії ведуть,
Які її ждуть переміни?
Оглянувсь в минуле, погляну в майбутть —
Нема без села України.

Нема... І не тішать рядки про село,
Де втомлене серце спочине.

Не той тепер час. Але що б не було,
Душа у село таки лине.
